

Vold i Nære Relationer – Afsnit 3: Veje til hjælp – kommunale tilbud og støtte

Resumé

Udadtil er Liv succesfuld: parcelhus, tre børn og et godt job. Men 17 års psykisk vold har langsomt nedbrudt hendes selvværd. Først i et kommunalt gruppeforløb ser hun mønstrene og finder en vej videre. I episoden dykker vi ned i kommunale støttetilbud og besøger Nordsjællands Politi, hvor et tæt samarbejde med kommunen – og ny viden om voldsudøvere – er med til at forhindre og håndtere vold i nære relationer.

Medvirkende

- **Vært:** Sidsel Høgh Engqvist (Social- og Boligstyrelsen)
- **Journalist/fortæller:** Anette Lilleøre
- **Pseudonymiseret borger:** “Liv”
- **Journalist:** Anders Guldborg
- **Ekspert:** Lise Barlach, specialkonsulent (Social- og Boligstyrelsen)
- **Partnerskabsudvikler:** Maya Julie Gyllun Nyborg (Nordsjællands Politi)
- **Analytiker:** Kristian Løwenstein (Nordsjællands Politi)
- **Risikovurderingsspecialist:** Pernille Bak (cand.scient.soc.)

Sådan læses transskriptionen

- Hver replik angiver navn og rolle (fx “Sidsel Høgh Engqvist (Vært)”).
 - *Kursiv markere reportage eller citater fra anden type bånd fx YouTube*
-

Transskription

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Du lytter til en podcast om vold i nære relationer. Velkommen til. Mit navn er Cicel Engqvist, og jeg arbejder med vold i nære relationer for Social- og Boligstyrelsen, som står bag podcasten.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og jeg hedder Annette, og er med til at lave podcasten.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Serien er til dig, der sidder som leder i en kommune, og dig, der sidder som medarbejder og møder borgerne 1-1.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Ja, for vold i nære relationer er ikke kun en privatsag,

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

men et socialt problem, der skal opspores, forebygges og handles på. Og helst så tidligt som muligt.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Dagens episode handler om, hvordan man håndterer vold. Jeg har talt med Liv, der har levet med vold helt tæt på, og faktisk stadig gør. Liv er ikke kvindens rigtige navn, men det er det navn, vi har valgt at bruge her i podcasten. Stemmen er til gengæld 100% autentisk, ligesom hendes oplevelser er. Livs historie er en historie om vold i nære relationer. Eller retter en historie om, hvad det gør ved en almindelig, udadvendt kvinde, at være udsat for psykisk vold i næsten 17 år.

Men samtidig er livshistorie også en historie om at håndtere volden, når man er en kommune. Det sidste kan måske lyde lidt tørt, men tro mig, det tilbud, som Liv til sidst takkede ja til, kom til at gøre en forskel. Så lad os starte der, i det kommunale gruppeforløb. Og bagefter spoler tiden tilbage til det første kys, for at se, hvordan det kunne gå så galt, som det gjorde for Liv.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Jeg kommer ned til det her forløb, og vi sidder otte kvinder. Og vi sidder mellem, den yngste er 25, og den ældste er 58, tror jeg.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

I mødelokalet sidder otte kvinder. En af dem er Liv. Hun føler sig ikke hjemme her. Hun er jo aldrig blevet slået. Hun er ressourcestærk. Hun har et job. Børn. Det her sted er slet ikke noget for hende.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og jeg sidder i det her forløb, og den første gang skulle vi bare lige hurtigt tjekke ind. Bare lige kort fortælle, hvem vi var og sådan nogle ting. Og i løbet af de her timer, vi er sammen, så hører jeg om min egen historie, som er blevet genfortalt otte gange, fordi der sidder otte kvinder. Der er en, der har været udsat for fysisk vold. Alle andre har været udsat for psykisk vold. Og det var... Jeg tænkte jo, at jeg var den eneste i hele verden. Og lige pludselig så tænkte jeg, at det her skal jeg jo have noget hjælp til.

Og det var bare så vildt og mega, mega hårdt. Så jeg er i det her forløb. Det kører over 10 gange. En gang om ugen. Og det var vildt lige først de sidste to gange, hvor jeg ikke græd. Mine tårer trillede fra, at jeg kom til at gik. Fordi at sidde og lære om, hvad er psykisk vold, kom bare så tæt på. Det var så vildt at sidde og høre andres historier, som bare var så meget forenelige med mine egne.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Der mellem de andre kvinder går det op for Liv, hvor sindssygt et liv hun har levet, siden hun kyssede ham, hendes mand, for 17 år siden.

Liv (Pseudonymiseret borger)

På afterski stod han jo der, og var han var afsted med sine kollegaer, så havde vi det bare super sjovt sammen hele ugen.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Dengang var Liv ung, udadvendt og forelsket. Og så 1-2-3 år senere har de hus, og siden kom 1-2-3 børn. Alt er perfekt. Eller selvfølgelig ikke. For det her er en podcast om vold i nære relationer. Inden for husets fire vægge ignorerer eller stikker han til hende konstant.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Jeg kunne have været til en mammografi, fordi jeg havde opdaget en knude i min bryst. Og der var ikke på noget tidspunkt, han spurgte, hvordan det gik hos dig i dag. Var der noget? Jeg spurgte ham ret tit om, og jeg kunne ikke engang imellem spørge, hvordan er min dag? Fordi det betyder bare mega meget. Så blev det jo vendt til, "du kan da bare fortælle, hvordan din dag er." "Du kan da bare sige det." "Det må du da selv om, hvis du ikke vil sige det."

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og når de er ude i byen, er han altid festens midtpunkt.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Han var rigtig god til at ydmyge mig i sociale sammenhæng. For ligesom, han havde brug for at føle sig bedre ved, at andre skulle føle sig værre. Og det gik ud over mig. Han kunne fortælle lidt eller andet. Ej, hvor gjorde hun bare sådan? Hold nu kæft. Og heldigvis er jeg selvironisk. Så i øjeblikket kunne jeg sidde og grine lidt med.

Haha, det var godt nok fjollet af mig og sådan noget. Så er det mig igen, der er for sensitiv. Det er mig, der tager det for tungt, at jeg skal slappe af. Hvor jeg ligesom prøver at sige, at jeg kan godt tåle at blive gjort nar af, hvis man har et glemt i øjet, når man siger det. Men når det er gang på gang, så vil jeg bare bede dig om, at det ikke er rart.

Det skal du vide. Men det bliver ikke hørt, fordi det var mig, der tog tingene for nært. Nu skulle jeg slappe af. Så det lever man også med. Fordi det hjælper ikke noget at gå til personen og sige, vil du godt stoppe med det, fordi det gør mig ked af det, eller det gør ondt. Fordi det bliver vendt til, at det er en selv, der har forvoldt, at man står i den situation.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Liv begynder oftere og oftere at kigge ind i sig selv.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Der er ingen, der opdager noget.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og når der nu ikke er nogen, der opdager noget, så er det sikkert rigtigt, det han siger. At det er min skyld. Liv overvejer sit liv. Det virker forkert. Men på den anden side, så er der jo også alle de mange gode øjeblikke.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og det er jo også det, der er, som er så svært. At der er jo rigtig mange gode øjeblikke. Vi har jo haft det sjovt sammen, og vi har haft det rigtig dejligt sammen. Vi valgte lige før corona at hive børnene ud af skolen i fire måneder, og bare tage rundt med rygsækken. Og det var jo den fedeste tid, fordi lige pludselig så var vi ude af roller, og vi skulle bare nyde sammen, os fem.

Og det er jo sådan nogle ting, jeg vil aldrig være det foruden, og jeg elsker, at vi har haft de oplevelser sammen. Men det er jo det, der er så svært, fordi jeg tænker, at det er jo mig, der er ude i vejen med. Det er jo mig, der skal lave mig om, for at der er ro, og han har det godt.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Hvad der startede som måske en frustration over ham, bygger sig langsomt op til selvhade, skam og skyld. Det er ikke før en efterårsaften i 2022, at der sker noget, som bliver et vendepunkt for Liv. Det er en stille aften hjemme på Villa-vejen. Liv spørger ud i luften, om han vil have et glas vin. Han ser åndsfraværende ned i sin telefon. Det er der ikke noget nyt i. Så Liv tager sin krimi og sit glas hvidvin og smutter ud af stuen.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og jeg opdager det ved, at jeg går forbi, så kan jeg jo se, at der er en masse hjerter og sådan nogle ting.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Hvem skriver du til, siger Liv. Ikke højt. Hjerterne på skærmen brænder sig ind på hendes nethen.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og jeg kan huske, at jeg går ind i soveværelset og lige trækker vejret lidt. Og den der følelse af at opdage det. Jeg bliver ikke bange eller forskrækket eller ulykkelig over, at min verden er væltet. Jeg tænker, hvad gør jeg lige her? Så inderst, inderst,

helt, helt inde i hele kernen, så gør det mig måske ikke noget. Jeg ved det ikke, men jeg er ulykkelig alligevel, fordi han er alligevel mit fundament, min tilværelse, og han er den dejlige far til vores børn, så jeg kan slet ikke overskue, at det hele vælter.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Kinderne bliver røde. Det begynder at dunke i tindingerne, og hendes hænder ryster ukontrolleret. Pis, tænker hun. Han skal ikke se mig sådan her. Men der er ingen, absolut ingen reaktion fra stuen. Hun trækker vejret dybt og går tilbage.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og da jeg konfronterer ham med det, så siger han jo bare, nej, men det er bare en, han har fra en datingprofil, og det er ikke noget, det er bare sådan en platform, han har ved siden af, fordi nogle gange er jeg for meget, og så hun er sådan en platform i det her. Men jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvad han vil. Jeg tænker ved mig selv, det her, det kan vi godt klare sammen.

Jeg skal nok få vippet hende af pinden, og jeg ændrer mig, fordi det er det, jeg skal. Og jeg...

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Liv vimser om ham, smiler og forsøger, men facaden krakelerer, og til sidst spørger hun ham, hvad vil du? Hvem vil du have?

Liv (Pseudonymiseret borger)

Jeg spørger ham ligesom, hvad vil du? Og så bliver jeg ligesom bedt om at holde mig for mig. Altså, jeg skal lade være med at blande mig. Han skal have lov til at tænke over, hvem er det også, han vil have.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Men Liv er stædig, og hun tænker tilbage på deres ferie som familie. Hun tænker, det er jo min skyld, så nu må jeg redde vores familie. Så en dag får hun børnene passet og inviterer ham på et weekendophold. Bare de to.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og jeg inviterer ham på et weekendophold, hvor jeg får min mor til at komme over og passe børnene. Hvor jeg har skrevet et langt, langt brev til ham, hvor jeg skriver om alle de fejl, jeg ved, jeg har, som jeg er klar til at ændre, og hvad jeg godt kunne tænke mig at ændre, for at vi ligesom kunne komme videre sammen. Og han sidder egentlig i lydhør og siger, jamen det er også rigtigt, du skal ind. Det er det, det er det, det er det.

Og så samtidig med det, så ligger han i sengen og skriver med hende. Altså det var så absurd og så vanvittigt. Og da vi kører væk derfra, så siger han, jamen jeg skal

sætte ham af på hans arbejde, fordi så kommer hun og henter ham der. Og så kan jeg ellers køre hjem til børnene og afløse min mor.

Og så går der ikke lang tid, så siger jeg det til min mor. Fordi jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, og jeg føler mig fuldstændig trængt op i en krog.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

For første gang i 17 år rækker hun ud efter hjælp. Med moren og stedfaren ved sin side flytter hun fra ham. Og i et øjeblik kan hun trække vejret frit.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Da jeg flytter derfra, så tænker jeg, at nu skal det nok gå.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Men kun for et øjeblik.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Men sådan går det bare slet ikke.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

For børnene binder dem sammen, og han har ikke tænkt sig, at hun skal bestemme noget.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Så det, der sker, det er, at det foregår via opkald og mails og sms'er, hvor jeg bliver troet. Og han har et voldsomt nedværdigende sprog til mig og de her trusler og ydmygelser og krænkelser, som er så voldsomme, og jeg ved simpelthen ikke, hvad jeg skal gøre ved det og til sidst, jeg bliver en meget skrabet model af mig selv jeg bliver bange, når jeg får en besked fra ham, fordi jeg skal være klar til at åbne det for jeg ved ikke, hvad det er jeg ved ikke, om det bare er en besked om, at min barn, eller vores ene barn har glemt hans penaltus hjemme hos mig, jamen så kan jeg ånde lettet det op, eller det er decideret af nogle trusler på, at jeg har gjort noget grimt, sagt noget grimt. Så jeg tager rigtig meget tilløb til at åbne de her beskeder, de kan ligge i timer. Nogle gange ringer jeg til min mor og siger, at jeg har fået de her beskeder. Kan du ikke lige være i røret? Så læser jeg det lige op, fordi jeg ved ikke, hvad det er. Og det er så ydmygende.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

For anden gang træder moren og stedfaren i karakter. De søger hjælp hos Lev Uden Vold.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Min mor og hendes mand, de er jo fuldstændig rådvilde for mit vedkommende og for børnenes også. Så de har prøvet at søge hjælp i et rådgivningscenter, der hedder Lev Uden Vold. Som fortæller, at den her karakteristik er indbegrebet af psykisk vold, jeres datter er udsat for.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Liv snakker med veninderne om kaoset i sit liv. Hun er rådvild og bange. En veninde kender til et gruppeforløb i kommunen til kvinder, der har været udsat for vold.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Jeg siger, at når jeg bliver tilbudt at være med i et gruppeforløb om vold, så tænker jeg, at det er den sårbare kvinde, som ikke har så mange ressourcer, som bliver gennemtæsket af hendes alkoholiserede mand.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Men selvom et gruppeforløb for kvinder, der har været udsat for vold, klinger lidt underligt i Livs ører, så tager hun alligevel mod til sig.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Og jeg kommer ned til det her forløb, og så viser det sig så, at vi sidder otte kvinder, og vi sidder mellem, den yngste er 25, og den ældste er 58, tror jeg. Vi bor i samme kommune, og så kommer der faktisk en ind, hvis søn går i klasse med min søn. Og vi blev lige forskrækket over at se hinanden. Men vi blev også lige så

glad for at se hinanden, fordi vi vidste jo, altså fuldstændig indirekte, at vi er det rigtige sted.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Mødet med de andre får Liv til at indse, at hun har levet med vold i mere end 17 år. At vold ikke kun er spark og blå mærker. At vold både kan være digital, psykisk og en masse andre former, men at det altid er vold. Liv er et andet sted i livet i dag. Hun er stadig udsat for psykisk vold, men hun har lært, hvordan hun kan navigere i det. For Liv var det hendes sociale netværk og gruppeforløbet, der gjorde en forskel. Og lad os lige holde fast i det her kommunale tilbud.

Liv (Pseudonymiseret borger)

Jeg var jo mega heldig, fordi min kommune havde lige præcis det, jeg havde brug for. Men havde jeg bare boet 25 km sydpå, så havde jeg haft 0.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

For at sætte lidt flere ord på det her tilbud og hvad kommunerne over en bred kamp kan tilbyde, så har vi ringet til Lise Barlach fra Social- og Boligstyrelsen. Lise, som også bidrog med viden i første afsnit af serien her.

Anders Guldborg (Journalist)

Hej Lise, det er Anders her fra podcasten om vold i nære relationer. Tusind tak fordi jeg måtte ringe til dig.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Jamen selv tak, selvfølgelig.

Anders Guldborg (Journalist)

Jeg tænkte, om du ville sætte lidt flere ord på det her gruppeforløb, som hende vi kalder Liv her i den her episode deltog i, og måske også hvilke andre tilbud, der findes rundt omkring?

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Jo, det kan du tro. Det her gruppeforløb, som Liv har deltaget i, det er et tilbud med 10 gange, hvor man er 6-8 deltagere i gruppen, og så mødes de en gang om ugen. Og der er så to fagpersoner, som har en masse viden om vold og følgevirkninger af vold osv., som leder de her grupper. Og de laver både sådan nogle oplæg omkring volden og konsekvenserne

af det, og så laver de øvelser og runder i gruppen, hvor deltagerne kan dele deres erfaringer, eller hvordan de har oplevet volden, eller hvordan de forstår de ting, de så hører om os. Så det giver mulighed for det her med at kunne høre andres ord på noget, man selv har oplevet også.

Anders Guldborg (Journalist)

Ja, og spejle sig i de andres historier.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Jo, lige præcis.

Anders Guldborg (Journalist)

Det her er jo, som jeg har forstået det, en prøveordning, eller køre i en periode, så det er ikke sådan noget, der findes alle steder i landet.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Det er korrekt, ja.

Anders Guldborg (Journalist)

Hvad kan man ellers gøre, eller nogle gode råd, både hvis man sidder som lytter, men også hvis man sidder ude i en kommune og tænker, det lyder da meget smart det her, skal vi prøve at have det som en ordning?

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Ja, altså man er i hvert fald velkommen til at ringe til mig, og så vil jeg kunne fortælle om nogle af de erfaringer, vi har fra de her grupper. Eller eventuelt bringe folk videre til de steder, hvor man har kørt med grupperne, så man kunne dele nogle erfaringer med det, hvordan man sætter det op.

Anders Guldborg (Journalist)

Det er jeg glad for at høre, fordi det er lidt det, jeg har fisket efter. Kan man tage kontakt til Lise fra Social- og Boligstyrelsen og få et par gode fif her? Fordi det er jo som sagt ikke alle steder. Men ellers er der jo også flere gange her i podcasten, at vi også døb på på Lev Uden Vold, og de har også noget. Vil du ikke bare lige sætte et par ord på, hvordan man kan tage fat i dem, og hvad de kan gøre? Nu ved jeg jo godt, at det ikke er en del af Social- og Boligstyrelsen, men stadigvæk.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Jo, men helt sikkert. Lev Uden Vold er en helt central spiller, og de har jo en rådgivningslinje, man kan ringe til, og de vil også have et overblik over, hvilket tilbud der ellers er, alt efter hvor man er i landet. Så det er et godt sted at ringe hen, for både fagpersoner eller personer, som selv er udsat for vold, hvis man har brug for noget hjælp.

Anders Guldborg (Journalist)

Jeg tænker, at i episodebeskrivelsen både ligger telefonnummer og kontaktinformation til Lev Uden Vold, så man kan gå ind i episodebeskrivelsen og læse lidt om det.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Ja.

Anders Guldborg (Journalist)

Lise, jeg vil ikke tage mere af din tid. Jeg vil bare gerne lige have et par ekstra ord herpå, og det synes jeg jo, at jeg har fået. Og man kan jo høre fra Liv, at det er noget, som i hvert fald giver hende indsigt i, for hende, den psykiske vold, men det er jo alle typer af vold, som kan gå ind i de her gruppeforløb.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Ja, det vil det være, ja.

Anders Guldborg (Journalist)

Tak for at tjekke ind, Lise.

Lise Barlach (Specialkonsulent, Social- og Boligstyrelsen)

Jamen selv tak, du er velkommen.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Vold i nære relationer er, som Lise Barlach også fastslog i første episode, mere end én type af vold. Indtil nu har vi i podcasten kredset meget om den psykiske vold. Dels fordi den er så svær at genkende, og dels fordi der er flere, der udsættes for psykisk vold end for fysisk vold. Men vi skal også se på den fysiske. For episoden her handler om at håndtere vold.

Og nu da vi har fået et eksempel på håndtering af psykisk vold, så lad os også få et eksempel på håndtering af fysisk vold. Et eksempel, der fint illustrerer værdien af tværfagligt samarbejde. For jeg er taget til Nordsjælland for at møde Maja.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Jeg hedder Maja Nyborg.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Maja arbejder hos politiet.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Jeg sidder som partnerskabsudvikler.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Politiet spiller en rolle hver gang der sker noget kriminelt og strafbart. Og hver gang der opstår en mere akut situation.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Vi havde en sag, hvor en kvinde ønskede at bryde med sin mand. Hun havde været sammen med i mange år. Hun havde ikke selv børn, men han havde voksne børn. Og han har udøvet grov vold mod hende, psykisk og fysisk vold.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Manden var kendt af politiet og kommunen. Han havde et svært alkoholmisbrug.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Han havde, udover et alkoholmisbrug, ikke taget sin medicin for nogle udfordringer. Vi vidste, han havde våben i huset, så vi var bekymrede.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Han var voldelig og presset til det yderste.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Han var utrolig selvmordstruet, så chancen for at virkelig føle, at man har mistet alt, og man presser folk derud, hvor han endte med at tage sit eget liv, kunne også være en risiko.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Kvinden var flyttet fra ham og hjem til noget familie.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Men hun er selv veluddannet. Hun var socialrådgiver eller havde i hvert fald selv en masse viden omkring risikofaktorer, og havde ligesom selv taget en masse forholdsregler, og bare flyttet hjem til noget familie.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Men selvom hun var væk fra huset og manden, var der stadig et problem. Han boede stadig i hendes hus.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Og det var sådan set hendes hus, og nu ville hun gerne sælge det her hus. Men han boede der sådan set jo stadigvæk, selvom det ikke var hans hus. Så hun ville jo gerne have ham væk.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Maja fortæller, at politiet og kommunen gik sammen for at risikovurdere situationen. Og selvom kvinden stadig var i fare, var der styr på hendes situation.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Når jeg gennemgik de her sikkerhedsplaner, så var hun sådan set med på det meste. Så hun havde sådan set styr på sin situation. Så hun havde ikke brug for at komme på krisecenter, hun havde ligesom taget kontakt, og hun havde psykolog, bum bum bum. Så der var ligesom styr på hende.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Mandens situation var til gengæld lidt sværere at risikovurdere. Ville han begå selvmord, hvis de troppede op for at smide ham ud? Ville manden komme tilbage til huset, hvis han blev smidt ud af huset?

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Hvor skulle han ellers tage hen? Chancen for, at han havde prøvet at opsøge hende, fordi han var træt af det, var nok også rimelig stor.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Spørgsmålet, som blev diskuteret tværfagligt mellem kommune og politi, var

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Så hvor akut behøves vi at handle?

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Hvor akut behøver vi at handle?

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Og der vælger vi jo at indlede et samarbejde med kommunen i forhold til, jamen, er det en person, de allerede kender?

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Politiet lykkes med at konfiskere våbnene, og manden fik lov at bo i huset, og derefter tog kommunen derud.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Så det vælger de så igennem deres paragraf 99, at lave noget opsøgende rådgivning, et tidligt vedkommende, og få identificeret, at han har brug for både at komme ind i forhold til hans psykiatri og den del, og få styr på sin medicin, og han har brug for et sted at bo, fordi han jo ikke kan blive boende der.

Og så tager de sådan set over på den del. Det med, at vi er derfor sikret, at tage lidt tempo ud, så vi egentlig får lavet en holdbar løsning i længden, så vi får ham flyttet, og så kan hun komme tilbage, og vi også holder hende orienteret om, at der sker ting. For det er jo også meget det her. Voldsudsatte har brug for en eller anden form for kontrol eller orientering om situationen, fordi det der

med at være i uvidenhed kan være enormt angstprovokerende.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Samarbejdet mellem politi og kommunen og for den sags skyld også andre instanser er med til at skabe en lang og holdbar løsning. Både for dem, der udsættes for vold, og dem, der udøver den. Og lad os lige holde fast i det her med personen, der udøver vold. Maja fortæller nemlig, at de har lidt af en anderledes mand ansat i Nordsjællands Politi. I 2015 trådte analytikeren Kristian Løwenstein ind ad døren. Og var der noget, Kristian var nysgerrig på, så var det, hvem de her voldsudøvere er.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Det, han har fundet ud af, er, at hvis du kigger på den groveste parten af vold, så er det faktisk kun 7%, der står for 80%. Så hvis vi i politiet målrettet kan begynde at arbejde med de 7%, hvor meget skade vi kan være med til at reducere.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Derfor er han blevet lidt mytisk, fordi det er ret unikt, at han har fundet frem til det. Med den her viden om de voldsudøvende genganger, altså de få, der står for meget, kan politiet og kommunerne i politikredsen fokusere deres tværfaglige samarbejde. Som Kristian siger, så ved politiet noget, og kommunerne ved noget andet. Og tilsammen kan de lægge puslespillet.

Kristian Løwenstein (Analytiker, Nordsjællands Politi)

Vi ser en masse personer, som er i risiko for vold, som er blevet udsat for vold, og som har risiko for at udøve vold igen. Men vi sidder kun med nogle af brikkerne til det her puslespil, så det er selvfølgelig super vigtigt, at vi har et godt samarbejde med de kommunale beredskaber, som også sidder med information og vigtig viden omkring de her personer, og ikke mindst har ressourcer til at hjælpe dem med de sundhedsmæssige sociale problemstillinger, de kan stå over for, for mange af de her personer har forskellige problemstillinger,

Liv (Pseudonymiseret borger)

som de kæmper med ud over volden.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Men, men, men. Inden vi får malet et alt for lyserødt billede af samarbejdet, skal vi italesætte én ting. Det her samarbejde kan være svært. Det kræver, at man ved, hvad hinanden laver. For måske sidder man i kommunen med en person, hvor der er mistanke om vold i nære relationer, og tænker, åh nej, bare jeg ikke skaber problemer ved at involvere politiet.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Der er jo rigtig mange, der er sådan, åh, det hele eksploderer, hvis jeg snakker med politiet.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og omvendt, hvis man sidder hos politiet og tænker, uha, hvad vil der ske, hvis jeg hiver socialforvaltningen ind over det her?

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Jeg tror helt sikkert, at der kan godt være en berøringsangst over for at bruge hinanden kompetencer. Det går jo sådan set begge veje.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Det her er en af Majas opgaver. At skabe forbindelse og nedbryde nogle af de her forestillinger og narrativer, man kan have om hinanden. Som hun her fortæller.

Maya Julie Gyllun Nyborg (Partnerskabsudvikler, Nordsjællands Politi)

Hvis man sidder med en sag, for eksempel, som man har taget op til sin leder, så kan man kontakte ind i samarbejdet med politiet i forhold til, at vi er bekymrede om, hvad vi rådgiver til, hvordan vi vurderer i sikkerhedssituationen, er der allerede noget i gang, har I allerede haft en samtale med vedkommende,

Hvad vil I råde os til? Ja, sådan nogle ting. Der har vi tit nogle samtaler omkring, det kan fx være, at vi har den her voksne kvinde, som bliver udsat af vold for sin voksne

søn, men jo ikke vil anmelde vedkommende, fordi det er jo hendes søn. Men hun bliver stadigvæk udsat for ret massiv vold, og hun vil ikke fortælle det til nogen.

Hvad tænker I, eller hvad vil I gøre i den situation? Hvordan ville vi kunne motivere hende til at anmelde? Hvad sker der overhovedet, hvis hun anmelder? Så de også kan være lidt vores garanter i at fortælle, hvad sker der? Nej, det behøves ikke at eksplodere. Der kommer til at ske xyz eller sådan noget. Vi starter lige med en samtale og bum bum bum. Så det der med at forstå hinandens arbejdsområde.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Selvom der kun findes én Kristian Løwenstein og én Politi-Maya, og selvom Nordsjællands politi måske har lidt ekstra fokus på det her område, så har alle politikredse i landet en eller anden form for specialiserede teams. Og de her teams kan man kontakte, hvis man søger rådgivning og sparring om vold i nære relationer. Og med den opsummering, så er vi færdige med dagens episode, der handlede om at håndtere vold. I næste og sidste episode får du endnu en case, og så ser vi ind i risikovurderingsværktøjet SARA-V3.

Pernille Bak (Risikovurderingsspecialist): Pernille Bak (Risikovurderingsspecialist):

Når vi så bruger et standardiseret værktøj som SARA-V3, så får vi faktisk nogle begreber, en terminologi, der hjælper os til meget præcist at sætte ord på vores bekymring. Det er altså næste gang, og så er der vist kun rulleteksterne tilbage.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Podcasten bliver udgivet af Social- og Boligstyrelsen og produceret af podcastbureauet hearHEAR. Jeg hedder Sidsel Engqvist.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og jeg hedder Anette Lilleøre

Anders Guldborg (Journalist)

Og jeg hedder Anders Guldborg.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Hvis du kan lide, hvad du har hørt, så del episoden med en kollega, der er også interesseret i emnet.

Informationer og links finder du i episodebeskrivelsen til podcasten.

Tak for nu, og tak for at lytte med.

Ressourcer (omtalt)

- Social og Boligstyrelsen: Vold i Nære Relationer,
<https://www.sbst.dk/voksne/vold-i-naere-relationer>